GILL VICKERY

EJDERHA ÇOCUK

Zümrüt Peşinde

parodi

Hazır mısınız? Macera Başlıyor...

Daha küçücük bir çocukken ejderhalar tarafından rehin alındığınızı düşünün.

Düşündünüz mü? O zaman Tia ile tanışın. Ejderha Ailesi tarafından yetiştirilen Tia, kendisinin de bir ejderha olduğuna inanır. Ta ki gerçek annesi hakkındaki korkunç gerçeği öğrenene kadar...

Tia, gerçek bir EjderhaÇocuk olduğunu kanıtlamayı kafasına koymuştur. Güç mücevherlerini cadılardan geri alacaktır. Hem de ne pahasına olursa olsun!

ISBN 978-605-5034-05-4

www.parodiyayinlari.com

/ ParodiYayinlari

EJDERHA ÇOCUK

Zümrüt Peşinde

Ejderha Çocuk 1
Zümrüt Peşinde
Gill Vickery
Orijinal Adı: Dragon Child - The Emerald Quest
Resimleme: © Mike Love

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Editör: Elif Bıçaklar
Çeviren: Pınar Temurcan
Kapak Uygulama: Anıl Zorba

ISBN: 978-605-5034-05-4
Yayınevi Sertifika No: 16373

1. Baskı: Şubat 2014
Baskı: İmak Ofset
Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 656 49 97

PARODİ YAYINLARI
© by Gill Vickery

Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Evren Mah. Kuzu Sok. No:32 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 447 08 00 - Faks: 0212 447 08 41

www.parodiyayinlari.com / info@parodiyayinlari.com

Mary, Fran ve gerçek Ejderha
Dostlarına

■ Büyük Şehirler
● Köyler
‡ Limanlar
✪ Ejderha Kovukları
★ Ejderha Yuvaları
Ejderha
Batı Eldkeiler Dağları
Batı Denizi
Stoplar
Hamar
Jserborg
Sanderhof

Kuzey Denizi
Fellhof
Doğu Eldkeiler Dağları
Drakelow Dağları
Doğu Denizi
Kulafoss
Drangur
Holmurholt
Askarlend
Roornhof
Güney Denizi

Giriş

Hamar isimli küçük köy, daha önce böylesine bir gürültü ile sarsılmamıştı hiç! Muazzam bir kükreyiş evlerin etrafında yankılanıyor; sıcak bir rüzgâr dar sokaklarda dolaşıyordu. İnsanlar ne olduğunu görmek için aceleyle dışarı fırladı.

"Evden ayrılma!" diye emretti Tia'nın babası, diğer köylülere katılmak için koşarken.

Tia pencereden bakabilmek için güçlükle bir sandalyenin tepesine tırmandı. Köyün sınırındaki tarlalarda kocaman, kırmızı bir ejderha kükrüyor ve alevler püskürtüyordu.

Tia bir sürü ejderha görmüştü ama çılgına dönen bir ejderhayı ilk defa görüyordu.

Hamar'da ne işi vardı? Neden bu kadar öfkeliydi? Cevapları öğrenmek istiyordu. Hızla evden çıktı ve mısır tarlasına doğru koştu. Tarlaya varınca hemencecik bir çalılığın arkasına saklandı. Ağzı açık bir hâlde, gizlendiği yerden kırmızı ejderhanın mısırları dalgalandırarak havada dönüşünü seyretti.

"Ondine nerede?" diye kükredi dev ejderha köylülere.

Tia'nın babası öne çıktı ve eğilerek selam verdi. "Ben Elio kudretli ejderha," dedi. "Ondine benim karım olur. Onu niçin arıyorsun?"

"Karın, güç mücevherlerimizi çalan entrikacı hırsızlardan biri!" dedi ejderha. Küçük, sıcak alevler devasa ağzının etrafını yalıyordu.

Köylüler dehşetle nefeslerini tuttular.

"Hayır! Ondine, EjderhaKraliçe'den asla bir şey çalmaz!" diye atıldı Elio.

"O zaman neden burada değil?"

"Bir hediye vermek için EjderhaKraliçe'nin yuvasına gitti. Hediyesi de kraliçenin yeni yumurtaları için kuğu tüylerinden ya-

pılmış bir battaniyeydi."

"Evet, bu doğru. Gitti ve oradaki güç mücevherlerini çaldı! Seni bir karınca gibi ezmeden çabuk söyle bana, Ondine nerede?"

"Bilmiyorum!" dedi Elio çaresiz bir hâlde. Neredeyse gözlerinden yaşlar akacaktı.

"Yalan söylüyorsun!" Ejderha bir hışımla Tia'nın babasına doğru yürüdü. Her adımında yer şiddetle sarsılıyordu. Sonra birden pençeleriyle Elio'yu tuttu.

Tia, daha fazla dayanamadı. Hırsla saklandığı yerden fırladı ve ejderhaya doğru koştu. Kimse ama hiç kimse babasına böyle davranamazdı. Asla, asla, asla... "Kes şunu! Rahat bırak babamı."

"Hayır, Tia! Kaç!" diye haykırdı Elio.

Tia babasının sözlerine aldırmadı. Babasını tutan büyük, pullu pençeyi tüm gücüyle yumruklamaya koyuldu. "Babamı rahat bırak dedim sana!"

Ejderha bir kez daha kükredi. Elio'yu bıraktı ama bu sefer, kızı yakaladı. Tia çığlık atarak demirden pençeleri tekmeliyordu.

"Yeter!" diye hırladı ejderha, Elio'ya dönerek. "Ondine güç mücevherlerimizin çalınmasına yardım etti. Bunun karşılığı olarak ben de senin cadı veledini alacağım." Çömeldi ve ardından kanatlarını açarak gökyüzüne yükseldi.

Tia, çok çok aşağıda kalan babasının ellerini üzüntüyle ağzına götürdüğünü gördü.

"Seni bulacağım, Tia!" diye seslendi babası. "Seni bulacağım ve geri getireceğim.

Bunu asla unutma!"

Ejderha, havayı döven kocaman kanatlarını istikrarlı bir ritimle hareket ettirerek daha da yukarılara uçarken, Hamar köyü giderek ufaldı. Tia, babasının sesini duyamayacak kadar yüksekteydi artık.

Sonra birden bir gürültü inletti gökyüzünü. Fırtına benzeri müthiş bir patlama, ejderhanın havada defalarca savrulmasına neden oldu. Ejderha, dengesini sağlamak için delicesine kanat çırparken, Tia'yı elinden düşürdü. Şimdi aşağıya düşüyordu Tia. Etrafında şiddetle esen rüzgâr, onu giderek zemine doğru yaklaştırıyordu. Kendi çığlıklarının arasında ejderhanın kükrediğini duyuyordu. Sesler birleşerek şiddetli bir ıslık gibi kulaklarında uğulduyordu.

Ejderha hızla ona doğru geliyordu ve biraz sonra Tia, artık düşmek yerine uçuyordu. Tam toprağa çakılmak üzereyken, dev pençeler kendisini tutmayı başarmıştı.

"Bu bir büyüydü!" diye gürledi ejderha. "Yüksek Cadılar bizi topraklarımızdan sürmek için büyü kullandı." Şimdi öncekinden

de öfkeliydi. Tia'yı sımsıkı tuttu, gökyüzünde şöyle bir dönüş yaptı ve hızla uzaktaki Drakelow Dağları'na doğru uçtu.

Kırmızı ejderha, ejderhaların güvenlik için toplandığı kadim yuvaya iniş yaptığında, vakit gün batımıydı. "Ondine'i bulamadım, ama onun çocuğunu getirdim," dedi pençelerini açarak.

Tia sendeleyerek indi. Yorgun olmasına ve tepesinde dikilen kocaman yaratıklardan korkmasına rağmen, yapabildiği kadar sert bir şekilde ejderhayı tekmelemeye koyuldu yeniden.

"EjderhaKraliçe'nin önünde eğil," diye emretti ejderha, kızı öne doğru ittirirken.

Tia, altın yeşili renkte ejderhanın önünde saygıyla eğildi. Korkudan dizlerinin bağları çözülmüştü ama çaktırmamaya çalışıyordu.

"Çok küçüksün," dedi EjderhaKraliçe.

"Kaç yaşındasın?"

"Ejderhalardan korkmayacak kadar büyüğüm!" dedi Tia. Bir yandan da titriyordu; dağlarda hava, insanın içini ürpertecek kadar soğuktu.

"Titriyor çünkü aslında korkuyor," diyerek güldü genç, kırmızı bir ejderha.

"Hayır, korkmuyorum," dedi Tia cesurca. "Sadece üşüdüm."

"Sessiz ol Torkil," dedi EjderhaKraliçe. "Cesaretli bir kız; böylesine genç birinde bu şaşırtıcı bir özellik, ama yine de o bir cadı çocuğu."

"Ben cadı çocuğu filan değilim!" diye atıldı Tia.

"Evet, öylesin," dedi Torkil. "Cadı veledi seni!"

"EjderhaKraliçe sana sessiz olmanı söyledi." Kudretli ejderha, Torkil'e şiddetli bir pençe salladı. "Mağarana git."

Ejderhalar garip homurtular ve tıslamalarla konuşmaya başladı. Tia, bunun onların özel dili olduğunu biliyordu. *Keşke onları anlayabilsem* diye düşündü.

EjderhaKraliçe tekrar insan dilinde konuştu. "Freya seni alacak."

"Ben eve gitmek istiyorum! Gideceğim!" dedi Tia.

"Bu mümkün değil." Yeşil bir ejderha, ağzıyla Tia'yı ceketinin arkasından tutarak havalandırdı ve onu bir mağaraya taşıdı. İçerideki ateşin önünde bakır renkli bir ejder uyuyordu.

Freya, Tia'yı nazikçe onun yanına bıraktı. "Isın," dedi, "ben de bu arada sana, üstünde uyuman için bir şeyler bulayım."

Tia sıcak, baharat kokan ejderin yanına kıvrıldı. Ejderin düzenli nefesleriyle sakinleşirken yavaşça gözlerini yumdu. Freya onu kaldırıp yosun ve yapraklarla kaplı taştan bir çıkıntıya yerleştirdiğinde, itiraz etmedi. Yaprakların altına saklandı. Böylece eğer ağlarsa Freya onu göremeyecekti.

Geçici yatağı rahatsızdı ama sıcaktı. Tam uykuya dalmak üzereyken yumuşak bir sesin, "EjderhaAnne! Bu insan çocuk kim ve neden burada?" diye sorduğunu duydu. Sesin sahibi ejderdi.

"Onun adı Tia ve o bir cadı çocuğu," dedi Freya.

"EjderhaKraliçe'nin mücevherlerini çalan Yüksek Cadılar gibi mi?" diye sordu küçük ejder.

"Evet Finn, ama bu çocuk yanlış bir şey yapmadı. Andgrim, Yüksek Cadıları bulamamış ve onların yerine bu kızı çalmış."

"Ama bu düpedüz adam kaçırma!"

"Evet," diye katıldı Freya. "EjderhaKraliçe, Andgrim'in Tia'yı geri götürmesini istedi. Ama Yüksek Cadılar, ejderhaların altı kasabaya girmesini engelleyen güçlü bir büyü yaptılar. O yüzden, EjderhaKral ve EjderhaKraliçe büyü bozulana ve mücevherler bize geri dönene kadar Tia'yı burada tutmaya karar verdi."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu Finn.

"Uzun yıllar sürebilir," dedi Freya. "Tia kendini yalnız hissedecektir. Yeni kız kardeşine iyi bir EjderhaAğabey olacak mısın?"

"Evet, olacağım anneciğim," diye söz verdi Finn.

"Güzel. Şimdi, uyumaya devam et baka-

lım."

Ejderhalar birlikte yataklarına yerleşirken, pullu derilerinin birbirine değmesiyle çıkan sürtünme sesini dinledi Tia. Kısa bir zaman sonra, ateşin çıtırtısı ile ejderhaların yumuşak nefesleri dışında ses kalmamıştı.

Gölgelerin mağara duvarlarında dans edişini seyretti. Ejderhalar neden onun bir cadı çocuğu olduğunu düşünüyordu ki? Değildi, olmadığını biliyordu. Annesi ve babası sıradan köylülerdi. Acımasız ve boş bir his, ona ailesini yıllar boyunca bir daha göremeyebileceğini hatırlattı.

Yanaklarından süzülmeye başlayan gözyaşlarını kızgınlıkla sildi. Ejderhalar asla onun ağladığını bilmeyecekti, asla ve asla. Bu konuda kendine söz verdi.

Sonunda uykuya daldı. Rüyasında biri ona sesleniyordu. *Seni bulacağım Tia! Seni bulacağım ve geri getireceğim. Bunu unutma!* Ve uykusunda fısıldayarak bir söz daha verdi: "Seni unutmayacağım babacığım. Asla unutmayacağım."

Birinci Bölüm

Drakelow Dağları

Tia'nın attığı çakıl taşı kulağından sekince, "Ah!" diye ciyakladı kırmızı ejder Torkil. Havada bocaladı ve arkasından gelen ejder, uçarak ona tosladı. Diğer bütün genç ejderhalar onlara çarpmamak için havada dönüş yapmak zorunda kalmıştı.

"Ne yapıyorsun, Torkil!" diye seslendi uçuş ustası, mavi kanatlarını kızgınlıkla çırparken. "Hemen iniş yap!"

Torkil, Tia'nın arkasına saklandığı kayanın tam önüne indi. Tia, sapanını bir kez daha ateşleme fikrine karşı koyamadı. Bu sefer ejderi tam burnundan vurdu. Ejder öfkeyle kükreyerek havada tekrar fırıl fırıl dönmeye başladı.

Tia elinde sapanını sallayarak kayanın arkasından zıpladı. "Seni vurdum işte!"

Torkil bir kez daha kükreyerek ona doğru atıldı. Tia kayanın arkasına sıçradı ve yapabildiği kadar hızlı bir şekilde bir tünelden geçti. Koşuyordu. Ejder ise dar geçitten geçmek için fazla büyüktü.

Tia, çatısındaki açıklıklardan giren güneş ışığıyla aydınlatılmış küçük bir mağaraya çıkana kadar, tünelde ilerlemeye devam etti. Mağara Tia'nın gizli sığınağıydı. Sapanını topladı ve çakıl taşlarıyla dolu torbasıyla birlikte taş bir rafa koydu. Ardından ateş yaktı ve bir çalı çırpı yığınına oturarak eline eski yazılar kitabını aldı. Yazı yazma alıştırması yapmayı amaçlamıştı. Fakat bir türlü konsantre olamıyordu. O sabah Freya'ya, *Ne kadar zamandır benim ejderha annemsin?* diye sormuştu ve Freya da ona, *Sekiz yıldır*, demişti. Sekiz yıl! İnsan geçmişinden neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Babasının ona, *Seni bulacağım Tia ve geri getireceğim,* dediğini hatırlıyordu. Ama şimdiye kadar ondan hiçbir iz yoktu. *Belki Andgrim beni*

düşürdüğünde öldüğümü sanmıştır, diye düşündü üzüntüyle.

Tia anne ve babasıyla ilgili neredeyse her şeyi unutmuştu. İsimlerini bile hatırlayamıyordu. Onları hatırlatan tek şey, kaçırıldığı gün boynunda olan zincirdeki madalyondu. İçinde anne ve babasının portreleri vardı. Çok sevecen görünüyorlardı.

Ejderhaların çoğu ona iyi davranıyordu. O da onlara karşı saygılıydı. Dağların çok soğuk olduğundan ve burada yaşamanın zorluklarından asla şikâyetçi olmuyordu. Derslerine çalışıyor ve ejderhaların emirlerine uyuyordu. Ama o bir rehineydi. Cadılar, EjderhaKraliçe'nin güç mücevherleri kolyesini geri getirene kadar, ejderhalar Tia'yı ailesine geri vermeyecekti. Ve Andgrim, ısrarla bu kolyenin tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Freya ona, *Andgrim'in kardeşi Thor, kolyeyi Yüksek Cadılardan almaya çalışırken kayboldu. Ailenden bazı kişiler cadı olduğu için Andgrim senin de tehlikeli olduğunu düşünüyor,* demişti. Ama Thor aynı zamanda Freya'nın da ko-

casıydı ama Freya, Tia'nın tehlikeli olduğuna inanmıyordu. Bir kez daha içini çekti ve yazı yazmaya geri döndü. Kitap neredeyse dolmuştu; yakında yenisine ihtiyacı olacaktı.

Zıplayarak kalktı. Tüccarların bugün gelmesi bekleniyordu. Böylelikle Freya onlardan yeni bir kitap alabilirdi. Her zaman Tüccarların Tia'nın isteyebileceği şeyleri sağladığından emin oluyordu: yiyecek ve giysiler, battaniye ve yastıklar, kitap ve kalemler... Hatta eğitim mağarasının çamur zeminine yazı yazabilmesi için özel bir pençe bile alabiliyordu. Ejderler böyle yazı yazıyordu. Ayrıca Tüccarlar ona at binmeyi, kendini savunmayı, ateş yakmayı, sapan kullanmayı ve yakaladığı ya da topladığı şeyleri pişirmeyi de öğretmişti.

Bir keresinde Tüccarlardan, Drakelow'dan kaçarken kendisine yardım etmelerini istemişti. Ama onlar bunu yapamayacaklarını söylemişlerdi. Herkesle arkadaş olarak kalmaları gerekiyordu; ejderhalar, sıradan insanlar ve Yüksek Cadılarla. Böylece bütün Tulay Adası'nda serbest bir şekil-

de ticaret yapabilirlerdi. Onlara kızamazdı.

Tia, yolda Torkil etrafta mı diye kontrol ederek Freya'nın mağarasına koştu. *Umarım Torkil ve arkadaşları sinirlerini Finn'den çıkarmaz*, diye düşündü. Zavallı Finn, onun üvey ağabeyi olduğu için diğer ejderler tarafından işkence görüyordu. Daha da kötüsü yaşına göre ufak tefekti ve garip bir rengi vardı. Diğer ejderhalar gibi yeşil, mavi ya da kırmızı değildi; bir çeşit bakır tonundaydı ve bazen renk değiştiriyordu. Bunu diğer ejderhaların hiçbiri yapamıyordu. Bu durum diğer ejderleri güldürüyordu ve onlar güldükçe Finn'in derisi utançtan daha fazla renge bürünüyordu.

Tia üvey annesinin mağarasına ulaştı. İçerisi kocaman olsa da Freya orayı sıcak ve rahat hâle getirmişti. Mağaranın ortasındaki bir ocakta ateş yanıyor, mavi duman çatıdaki bir hava deliğinden yükselerek dışarı çıkıyordu. Tia içeri daldığında yeşil ejderha karşı duvara yaslanmış uyukluyordu.

Freya parıldayan altın rengi gözlerini açtı. "Sorun ne?" diye sordu nazikçe. "Ejderler yine seni kızdırıyor mu?"

Tia kafasını salladı. "Umurumda değil," dedi çabucak, olur da Freya şikâyet ettiğini düşünür diye. "Ama Torkil'in Finn'i rahatsız etmesini istemiyorum." Freya'ya Torkil'e ne yaptığını anlattı.

"Bu çok da akıllıca bir şey değilmiş," dedi Freya, koltuğunda doğrulurken. "Ama

Finn için endişelenme; o kendisini korur. Ve sana gelince benim küçük EjderhaKızım..." Freya, Tia'yı burnuyla nazikçe dürttü. "Sabırlı ol."

Tia, Freya'nın kafasıyla aynı seviyeye gelebilmek için uyuduğu yerin yüksek çıkıntısına tırmandı. Ardından da heyecanla ona eski yazılar kitabını gösterdi.

"Doldurmuşsun," dedi Freya.

Tia kalemini havaya kaldırdı. "Bu da bitmek üzere."

"O zaman iyi ki Tüccarlar geldi."

Tia kollarını Freya'nın yeşil suratına doladı ve burnunu öptü. "Gidip onları görebilir miyim?"

"Tabii ki. Finn'in nasıl olduğuna bakmak için ben de uçuş alanına kadar seninle gelirim."

Tia bir kahkaha attı. Torkil ve arkadaşları, annesinin önünde Finn'le uğraşmaya cesaret edemezdi. Ne de olsa Freya, EjderhaKraliçe'nin kız kardeşiydi!

İkinci Bölüm

Tüccarlar Geldi

Tüccarlar, Drakelow Dağları'nın alçakta kalan bayırları tarafından çevrelenmiş otlu platoya yerleşmişlerdi. Parlak renkli bayraklarla süslenmiş çadırları ve tezgâhları, ejderhaların dağ tarafında kalan taş mağaralarına yakın bir yere kurulmuştu. Bayraklar bahar meltemiyle dalgalanıyor, Tüccarların kabarık tüylü, küçük atları mutlu bir şekilde çadırların arkasındaki otları yiyordu.

Tia arkadaşları Kizzy ve Florian'ı görünce, onlara doğru koşup boyunlarına atladı. "EjderhaAnnem yeni bir kitap ve kalem almam için bana biraz gümüş para verdi."

Kucaklamanın ardından üçü birlikte Kizzy ve Florian'ın çadırına gitti. Tia'yı çok se-

ven anneleri ona kocaman sarıldı. "Benim en sevdiğim ejderha çocuk nasıl?" diye sordu kadın, kocaman bir gülümsemeyle.

"İyiyim, teşekkürler Zora. Umarım sen de iyisindir. İşler nasıl?"

Zora, Tia'nın eline tatlı bir içecek ve bir parça ballı kek tutuşturdu. "İşler eskisi kadar iyi değil," dedi, parlak kilimlerle kaplı bir tümsekte otururken. "Yüksek Cadılar ülkeyi perişan ve fakir bir hâle getirdiler. Şimdi kendi aralarında anlaşmazlıklar var. Bu yüzden işler daha da kötüye gidiyor."

Zora kızgınlıkla kafasını salladı. "Drangur'un Yüksek Cadısı Malindra, işleri bizim için en zor hâle getiren kişidir. Onun EjderhaKraliçe'nin zümrütünü aldığını ve taşın gücünü hayvanlarla konuşmak için kullandığını biliyor musun?"

Tia, *hayır* anlamında başını salladı. Drangur, altı kasabadan Drakelow Dağlarına en yakın olandı ve orada Malindra'nın yaptıkları pekâlâ biliniyordu.

"Taşın gücünü kendi büyüsüyle birleştiriyor ve hayvanları kendi isteklerini yapma-

ya zorluyor," diye devam etti Zora. "Korksunlar diye atlarımızın üzerine köpeklerini ve kurtlarını yolluyor. Sonra da onların beş para etmeyeceğini söylüyor."

"Artık orada at satamıyoruz," dedi Florian. "Onlara kötü davranıyor."

"Tezgâhlarımızdaki malları kemirmeleri için fareleri yolluyor," dedi Kizzy. "Deri ve kumaşlarımızın pejmürde görünmesine neden oluyorlar. İnsanlar, kendilerini aldatıp kötü mal satmaya çalıştığımızı düşünüyor."

"Onlara durumu açıklamıyor musunuz?" diye sordu Tia.

"Dinlemek istemiyorlar. Malindra'nın casuslarından korkuyorlar."

"Hayvan casuslar," diye ekledi Kizzy. "Sessiz küçük ayaklarıyla seni takip ediyorlar. Sokakta gördüğün kedi ya da köpeğin, ev hayvanı mı yoksa onun casuslarından biri mi olduğunu asla bilemiyorsun."

"En kötüsü de kuşlar. Herhangi bir yere çıkıp sana yukarıdan bakabilirler ve senin haberin bile olmaz," dedi Florian.

"O Yüksek Cadıların vermesi gereken

çok hesap var," dedi Zora. "Ama umudunu kaybetme. Kavga ediyorlar çünkü mücevherlerin doğru dürüst çalışmasını sağlayamıyorlar. Ejderhaları altı kasabanın topraklarından uzak tutabilirler. Tulay halkını kendi isteklerini yapmaya da zorlayabilirler. Ama bunun için çok çalışmak zorundalar. Güçlerinin keyfini çıkaramıyorlar."

"Sence Yüksek Cadılar bir gün yenilecek mi?" diye sordu Tia.

"Ancak mücevherler EjderhaKraliçe'ye geri dönerse," dedi Zora. "Bu kadar hüzünlü hikâye yeter. Tüccarlara ne için geldin Tia?"

"Arkadaşlarımı görmek için," dedi Tia, tombul Zora'ya sarılarak. "Ve yazmak için bir kitap ile bir kalem almaya."

"Benimle gel, tam da sana uygun bir şeyimiz var."

Zora'nın kocası Hanzi, tezgâhında yığılmış şapkalar, mücevherler, ceketler, kemerler ve kitapların arasını didik didik aradı. Yaprak yeşili, deri kaplı çok güzel bir kitap çıkardı.

"Ah, bu çok güzel!" Tia kitabı eline aldı ve defalarca çevirdi. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Ve işte yanına bir de kalem," dedi Hanzi. Soluk gri ucu güneşte parlayan siyah bir kalemi havaya kaldırarak dikkatlice kontrol etti. "Ucu gümüşten ve ihtiyacın olduğu sürece yazmaya devam eder."

Tia ona ödemesini yaptıktan sonra Zora'ya döndü. "Artık gitsem iyi olur. Ballı kek ve içecek için teşekkür ederim."

Kizzy elini yakaladı. "Bu akşam hikâyeleri ve şarkıları dinlemek için şenlik ateşine geleceksin değil mi?"

"Tabii ki. Bunu hayatta kaçırmam!" dedi Tia. Tüccarlar hikâyeleriyle ünlüydü. Onlara el salladı ve eve, Freya'nın mağarasına koştu.

Üçüncü Bölüm

Tüccarların Şenlik Ateşi

Şenlik ateşi geceyi aydınlatıyor, alevler sanki yıldızlara ulaşmak istercesine yükseliyordu. İki yüz ejderhanın hepsi platonun etrafına yerleşmişti. Bazıları yere çömelmiş, bazıları da mağaralarından manzaraya bakıyordu. Neredeyse beş yüz yaşında olan büyük ejderhalar da vardı, yaşı Tia'nınkinden daha büyük olmayan küçük ejderhalar da. EjderhaKral ve EjderhaKraliçe'nin küçük ejderlerine bile, anne babalarının ayakları arasında yatıp hikâyeleri dinlemeleri için izin verilmişti.

Tüccarlar müzik aletlerini ellerine aldı. Hanzi'nin davula vurmasıyla, ses platonun

etrafında yankılanmaya başladı. Ejderhaların gözleri alevlerin ışığında yakutlar gibi parlıyordu.

"Dinleyin!" dedi Hanzi. "Ben de size hikâyeler anlatıp ejderhaların kahramanlıkları ve ilmiyle ilgili şarkılar söyleyeyim."

Hanzi hikâyelerine başladığında, ejderhalar zevkle kükredi. Eski şarkılar söylenirken, derin sesleriyle ona eşlik ettiler. Sonunda Hanzi, boğazını yatıştıracak bir şeyler içmek için ara verdi.

"İstek var mı?" diye seslendi Zora.

"Bize Thor'un Yüksek Cadılarla yaptığı dövüşü ve cadıların EjderhaKraliçe'nin mücevherlerini nasıl çaldığını anlat," dedi bir ses. Bu ses Torkil'e aitti. Tia'nın tam karşısında oturuyor ve suratında sinsi bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Bunu yapmaktan zevk alıyor gibiydi.

"Anlat! Anlat!" diye tutturdu diğer ejderler. Kanatlarını çırpıyor ve ayaklarını yere vuruyorlardı.

Ve Hanzi, Holmurholt'un Yüksek Cadıları olan altı kız kardeşin, EjderhaKraliçe'nin

değerli yumurtalarını koruduğu Eldkeiler Yuvası'ndaki bahçeye hediyeler götürmesiyle ilgili bir hikâye anlatmaya başladı.

"EjderhaKraliçe, yumurtalarının etrafını güç mücevherlerini taşıyan kolyeyle sarmıştı," dedi Hanzi. "Kız kardeşler yumurtaların çevresinde bir çember oluşturdu, her biri bir mücevherin yanında duruyordu. Eğilip hediyelerini yere koyarken, her biri bir mücevheri kaptı." Hanzi çabucak durdu ve iki eliyle bir mücevheri kapar gibi yaptı. "Ardından buharlaşmalarını sağlayan sihirli sözler söylediler ve kolye de onlarla beraber yok oldu!"

Ejderhalar kükredi. Torkil Tia'ya bir bakış attı ve yanındaki ejdere, "Eğer bizim bildiklerimizi bilseydi!" dedi. Tia bunu duydu. Diğer ejder kıs kıs gülüyordu o sırada.

"O bir cadı veledinden başka bir şey değil," dedi Torkil tıkırtıya benzeyen bir sesle.

Tia bir şey söyleyemezdi. Ejderhaların özel dilini anlayamıyor olması gerekiyordu, ama dikkatlice dinleyerek bu dili öğrenmişti.

Hanzi hikâyesine devam etti: "Yüksek

Cadıların güç mücevherlerini kendilerine karşı kullanacaklarını bilen EjderhaKraliçe, yumurtalarını topladı ve Drakelow Dağları'nın derinliklerindeki eski yuvanın güvenli kollarına uçtu. EjderhaKral ve kardeşleri Thor ve Andgrim, cadı kardeşleri bütün Tulay'da aradı. Thor onları Homurholt'daki evlerinde buldu ama Yüksek Cadılar kötü bir büyü yaptı ve Thor'u Güney Denizi'nin üzerine, uzaklara uçurdu. Bir daha da geri dönmedi."

Ejderhalar bir kez daha haykırıp kükrediler.

"Daha da kötüsü olacaktı," dedi Hanzi. "Cadılar altı kasabanın topraklarını etki altına alacak bir büyü yapmak için güç mücevherlerini kullandı. Öylesine korkunç ve güçlü bir büyü ki bu, ejderhalar bu büyü bozulana kadar asla oraya geri dönemez."

Hanzi kollarını kaldırdı ve bütün ejderhaların ezbere bildiği Uyarı Büyüsü'nü söylemeye başladı. Birer birer ejderhalar da ona katıldı.

Eğer güç mücevherleri altı kasabanın kayıp

topraklarında
Bir ejderhanın dikkatlice yürüdüğünü görürse
Büyü onlara vuracak, yuvarlanacaklar
Fırtınadaki bir yaprak gibi

Eğer güç mücevherleri altı kasabanın kayıp toprakları üzerinde
Bir ejderhanın gizlice uçtuğunu görürse
Büyü onlara çarpacak, savrulacaklar
Rüzgârdaki bir tüy gibi

Eğer güç mücevherleri altı kasabanın kayıp toprakları altında
Bir ejderhanın sakınarak süründüğünü görürse
Büyü onları acımasızca ezecek
Ayaklar altındaki bir yumurta kabuğu gibi.

Hanzi sona geldiğinde bütün ejderhalar yüksek sesle ona eşlik ediyordu. En küçük ejder bile Uyarı Büyüsü'nü ezbere biliyordu. Tia sözlere eşlik ederken, Andgrim'in havada savrulmasına ve onu düşürmesine

neden olan o korkunç gücü hatırladı. Hâlâ yüksekten çok korkuyordu, ama bunu diğer ejderhalardan saklamaya özen gösteriyordu.

"O, neden bu şarkıya eşlik ediyor bilmiyorum," dedi Torkil arkadaşına takırtılı sesiyle. "Annesi güç mücevherlerini çalan ve büyüyü yapan Yüksek Cadılardan biriyken hem de."

Bu doğru olamazdı!

"Aptal olma Torkil." Finn kendini kırmızı ejder ve arkadaşının arasına soktu.

Torkil'in, "Aptal olan sensin, ucube!" diye hırlaması üzerine Finn utançtan pembeye dönerken, ejderler kahkahalarla güldü.

"Babam onu getirdiğinde ben de oradaydım," diye tısladı Torkil. "Bir kayanın arkasına saklandım ve her şeyi duydum. Annesi, cadı kız kardeşlerin en küçüğü, adı Ondine."

Tia daha fazlasını duymaya dayanamazdı. Olabildiğince hızlı bir şekilde gizli yerine koştu. Aklı Torkil'in söyledikleri yüzünden allak bullak olmuştu. Bu doğru olabilir

miydi? Öz annesi Yüksek Cadılardan biri miydi? Tia buna inanamıyordu, inanamazdı! Ama Torkil kendinden çok emin konuşmuştu.

Tia uzun bir süre mağarasında kaldı ve Torkil'in acımasız sözlerini düşündü. Gerçeği öğrenmek zorundaydı. EjderhaAnne'sine sormak zorundaydı. Freya ona asla yalan söylemezdi.

Freya ve Finn mağaradaydı, Tia'yı bekliyorlardı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Freya. "Hikâye anlatılırken koşarak uzaklaştığını görünce endişelendim."

"Torkil yüzünden," dedi Tia. "Annemin, insan annemin, Yüksek Cadılardan biri olduğunu söyledi. Bu doğru mu? Annem Ejderha Kraliçe'nin mücevherlerini çaldı mı?"

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu Finn.

"Dilinizi anlıyorum," dedi Tia sabırsızca. Freya'ya döndü ve "Bu doğru mu, EjderhaAnne?" diye sordu. Yalvaran gözlerle ona bakıyordu.

Freya burnuyla nazikçe Tia'ya vurdu. "Evet, ama..."

O, daha fazlasını söyleyemeden Tia hıçkırıklara boğuldu ve aceleyle mağaradan çıktı.

Arkasından Freya'nın Finn'e, "Peşinden git, çabuk! İyi olduğundan emin ol ve onu geri getir," dediğini duymuştu.

Tia gizli mağarasına koştu, bir kayaya dayandı ve oturup dizlerine sarıldı. Uzun bir süre öylece durdu. Kafası karışmış, kalbi kırılmıştı. Sevgili EjderhaAnne'sine gidip onun sıcak, baharat kokulu tenine sokulmayı her şeyden çok istiyordu. Ama insan annesi ejderhalara ihanet etmişken, bunu nasıl yapabilirdi? Tia utançtan kendini hasta gibi hissediyordu. Madalyonunu çıkarıp açtı. Annesi bir Yüksek Cadı ve hırsızsa nasıl bu kadar sevecen görünebiliyordu?

Öfkelenen Tia, resmi tırnaklarıyla çıkartmaya çalıştı, ama yerine çok sağlam yerleştirilmişti. Bir türlü kazıyamadı. Biraz düşündükten sonra eski yazılar kitabından bir parça kopardı ve resmin üzerine yerleştirdi. Şimdi babasını hâlâ görebilse de hain annesini görmüyordu. Hızlıca madalyonu kapattı ve gömleğinin altına soktu.

Bir süre öylece oturduktan sonra, omuzlarına bir battaniye sardı ve ateş yaktı. Tulay'a bahar gelmişti, ama geceleri hâlâ çok soğuktu. Tia umursamıyordu. Bütün gece gizli mağarasında kalacaktı. Freya ve Finn'in yanına geri dönemezdi. Bunun için henüz hazır değildi.

Sonra aklına bir fikir geldi. *Ya asla geri dönmezsem? Ya kaçarsam?* Ama nereye gidebilirdi?

"Altı kasabanın topraklarına gidebilirim," dedi yüksek sesle. "Büyü beni etkilemez, ben bir ejderha değilim."

Sonra Tia'nın aklına başka bir fikir daha geldi. Freya'ya ve Torkil'le arkadaşlarına, insan annesi bir Yüksek Cadı olsa da ken-

disinin gerçek bir EjderhaÇocuk olduğunu kanıtlayacak bir fikirdi bu.

Tia heyecanla zıpladı ve eşyalarını bir çantaya tıkmaya başladı. Giysilerini, silahlarını, biraz yiyecek, bir battaniye ve elinde kalan parayı alacaktı. Şafağa birkaç saat kalana kadar uyuyacak ve ardından ejderhalar uyurken gizlice kaçacaktı. Freya onun gittiğini fark edene kadar, o Drangur'a varmış olurdu ve hiçbir ejderha onu bulamazdı.

Dördüncü Bölüm

Drangur'un Büyük Ormanı

Tia kimselere görünmeden, sessizce Tüccarların atlarının bağlı olduğu yere gitti. Yumuşak deri botlarına rağmen donmuş otlar ayaklarının altında çatırdıyordu. Ve her seferinde, kabarık tüylü, küçük atlar kafalarını kaldırıp merakla etrafa bakıyordu.

Gümüşi bir atın iplerini çözdü. "Merhaba Faricik, seninle bir gezintiye çıkacağız," diye fısıldadı. Atı Tüccarların çadırından uzaklaştırmak için hafif ittirdi. Fari, uzun beyaz yelesini boynunun arkasında savurarak kafasını salladı ve heyecanla kişnedi. Tia at binmeyi onun üzerinde öğrenmişti. İkisi eski arkadaşlardı.

Tia, Fari'nin dizginlerini taktı ve birlikte dağları arkalarında bırakarak otlu bayırlara doğru ilerlediler. Beyaz ay ışığının altında her yer sihirli gibi görünüyordu. Heyecandan Tia'nın kalbi hızla atıyordu. Fari de bunu hissediyor olacak ki hareketlenmeye başladı. Toynakları donmuş otların üstünde davul çalar gibi sesler çıkarıyordu.

Tamamdı işte. Tia, Drakelow Yuvası'ndan ve ejderhaların keskin kulaklarından yeterince uzaklaşmıştı. Gri atı dizleriyle sıkıştırdı. Heyecandan kalbi güm güm atıyordu. "Hadi dörtnala gidelim Fari!" diye bağırdı. Tia'nın bağırışı ve atın kişnemesiyle ileri atıldılar. Donmuş otların üzerinde fırtına gibi eserek Drangur'un Büyük Ormanı'na doğru ilerlediler.

Orman sabahın keskin ışıkları altında bile karanlık ve korkutucu görünüyordu.

Ama Tia bunun kendisini caydırmasına izin vermedi. O cesur biriydi. Atın üzerinden kayarak indi ve asil hayvanın burnunu okşadı. "Artık birbirimize veda etmemiz gerekiyor Fari."

Fari sanki *anlıyorum* der gibi burnundan tatlı bir nefes verdi.

Tia atı dağlara bakacak şekilde çevirdi, dizginlerini bağladı ve arkasına bir şaplak attı. At bir homurtuyla ileri atıldı. Tia, buzlu bayırlarda küçük bir noktaya dönüşene kadar Fari'yi seyretti. Görev başlamak üzereydi. Büyük Orman'a doğru döndü. Yosun tabakalarıyla kaplanmış, eğri büğrü yaşlı dalları olan ağaçların arasında ilerleyen kıvrımlı bir yola girdi. İlerledikçe yol daha dar ve kıvrımlı bir hâle geldi. Ağaçlar ve çalılıklar daha da yoğunlaştı.

İlerlerken bıçağını çıkardı ve yürümesini engelleyen dikenli bitkileri kesmeye başladı. Tam birini kesip kendini kurtarmıştı ki aynı bir hayaletin çığlığına benzeyen korkunç bir çığlık ormanda yankılandı. Tia şoktan neredeyse bıçağını düşürüyordu.

Çığlık bir kez daha duyuldu. Öncekinden daha yüksekti ve bu sefer onu kahkahalar takip etti.

Tia aceleyle ilerledi. Görülmemek için yere yakın duruyordu. Sonunda bir açıklığa çıktı. İleride iki tane adam vardı. Bir kafesin içine sinmiş, iki kar beyazı tilki yavrusunu keskin sopalarla hırpalıyorlardı.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Tia. Öfkeden bağırırken sesi titremişti.

Adamlar şaşkınlıkla kafalarını kaldırdı. "Bu küçük bir kız," dedi biri ve sarı dişlerinin arasındaki boşlukları göstererek sırıttı.

"O tilkileri serbest bırakın!" diye bağırdı Tia.

Adamlar onu duymazdan geldi.

Tia öfkeyle kemerinin altındaki sapanı çıkardı ve şeritlerin arasındaki deri keseye bir çakıl taşı yerleştirdi. Sapanı kafasının üzerine kaldırdı ve şeritlerden birini serbest bıraktı. Taş havada hızlı bir dönüş yaptıktan sonra, adamlardan birinin eline sert bir şekilde çarptı. Tia, içinde bir aslan kükrüyormuş gibi bağırarak sopayı elinden bıraktı.

Ardından çabucak sapanını yeniden doldurdu. Adamlar ona doğru koşmaya başlamışlardı bile. Yeniden sapanı kaldırdı fakat şeritler bir dala takıldı. Tia sapanı çılgınca çekiştirdi. Hareket etmiyordu! Daha fazla yapacak bir şey yoktu. Deli gibi koşmaya başladı ama artık çok geçti.

Adamlardan biri ceketinden, diğeri de ayak bileklerinden yakaladı. İki büklüm olmuş bir hâlde, adamları ısırmaya, tırmıklamaya çalıştı. Ama ne yaparsa yapsın adamlar çok güçlüydü ve anında Tia'yı zapt ettiler.

"Onunla ne yapacağız?" diye sordu adamlardan biri.

"Malindra'ya götüreceğiz, o bir çaresine bakar," dedi diğeri.

Malindra! Drangur'un Yüksek Cadısı! Tia bir kez cadının gücü altına girdiğinde, zümrütü çalmasının imkânsız olacağını biliyordu.

Sonra birden, "Kızı rahat bırakın!" diye kükredi bir ses.

Adamlar çılgınca etrafa bakındılar. Bir anlığına orman boş gibi göründü, ama bir-

den Finn yanı başlarında ortaya çıktı. Arka bacaklarının üzerinde duruyordu. Öfkeden kızıla dönmüş, kanatlarını sonuna kadar açmıştı. Keskin dişlerinin çevresinde alevler vardı. Onu gören adamlar korkuyla çığlıklar atarak arkalarına bakmadan kaçtı.

Finn bir kükreyişle yuvarlak alev topları fırlattı. Alevler adamların saçlarını tutuşturdu. Şimdi bir yandan koşuyorlar, bir yandan

da dumanlar çıkan saçlarını tutmaya çalışıyorlardı. Bir süre sonra feryatlar eşliğinde ormanın içinde kayboldular.

Finn dört ayağının üzerine inince, her zamanki bakır rengine döndü. Pençeleriyle Tia'yı bağlı olduğu iplerden kurtarırken kendinden memnun görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Tia, kollarını ve bacaklarını ovarken.

"EjderhaAnnem seni bulmamı ve geri getirmemi söyledi," dedi ve ekledi: "Bütün gece seni aradım. Atı aldığında, neler karıştırdığını merak ettim ve seni takip ettim."

"Eğer beni ikna etmeye geldiysen geri dönmüyorum, en azından şimdilik," dedi Tia inatçı bir şekilde. "Torkil'in söylediklerinden sonra bu olmaz."

"Kimseye şeyden bahsetmemeliydi... biliyorsun... insan annenin bir Yüksek Cadı olduğundan. Bunun sadece yaşlı ejderhaların bildiği bir sır olarak kalması gerekiyordu. Torkil'in başı epey belaya girdi."

"Güzel. Hâlâ geri dönmüyorum."

"Pekâlâ, ama nereye gidiyorsun?" diye

ısrar etti Finn.

"Bu bir sır." Tia ağaçlara doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Eğer sen geri dönmüyorsan ben de seninle geliyorum!" dedi Finn. Oflaya puflaya ormana doğru ilerleyen Tia'yı takip etti.

Tia, Finn onu takip ettiği için memnun muydu değil miydi, emin olamadı. Yanında EjderhaAğabey'inin olması iyi olurdu, ama neler planladığını ona anlattığında ne düşünürdü acaba?

Beşinci Bölüm

Büyük Büyü

Tia ve Finn ormanın diğer yakasına ulaştığında gece çökmüştü. Bulundukları yerde sabaha kadar kamp kurmaya karar verdiler. Alçak bir mağaranın önünde ateş yaktılar. Finn haftada yalnızca bir kere yemek yerdi. Bu yüzden Tia yemek yerken, o da ağzından duman halkaları çıkararak ateşin etrafında keyif yapıyordu.

"Tuzakçılar seni göremesin diye kendini nasıl kamufle ettin?" Sessizliği bozan Tia oldu.

"Bilmiyorum, kendi kendine oldu."

"İstersen tekrar yapabilir misin?"

"Emin değilim. Deneyebilirim." Finn gözlerini yumdu ve konsantre oldu. Bir-

denbire derisi, arkasındaki gölgeli kayanın rengine ve şekline büründü.

"Bu harika!" dedi Tia. "Ben seni hâlâ görebiliyorum, ama tuzakçılar seni hiç görememiş gibiydi." Tia esnedi.

"Hemen uyuma!" Finn'in kafasındaki sorular henüz yanıt bulmamıştı. "Nereye gittiğini, yani *bizim* nereye gittiğimizi, hâlâ söylemedin."

"Mücevherleri Yüksek Cadılardan geri alacağım."

Finn gülmeye başladı. Tia ona öyle bir bakış fırlattı ki ejder gülmeyi kesti.

"Ama sen daha çok küçüksün." Finn dehşete düşmüştü.

"Ejderhalar altı kasabanın topraklarına giremez ama insanlar girebilir ve ben insanım."

"Ama sen çok küçüksün! Yüksek Cadılarla dövüşemezsin, onlar çok güçlü."

"Onlarla dövüşmek zorunda kalmayacağım çünkü beni fark etmeyecekler," dedi Tia. "Yarın Drangur'a gidiyorum, zümrütü almak için."

"Nerede olduğunu bile bilmiyorsun! Nasıl alacaksın?"

"Drangur'da bir iş bulup öğrenebilirim. Ardından da onu nasıl geri alacağımı planlayabilirim."

Finn'in ağzından hızla duman halkaları yükseldi. Bu da demek oluyordu ki derin derin düşünüyordu. "Diyelim ki zümrütü çalmayı başardın, onunla ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Mücevherleri çalacağım ve hepsini ele geçirince EjderhaKraliçe'ye geri götüreceğim. O zaman Torkil bile benim cadı veledi değil, gerçek bir EjderhaÇocuk olduğumu görecek."

"Peki ya insan annen? Ondaki mücevheri de çalacak mısın?"

"Tabii ki çalacağım!" Tia EjderhaAğabey'ine baktı. "O umurumda bile değil. Freya benim gerçek annem ve ben de onun EjderhaKızı'yım."

"Ama Ondine–"

"Onun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi Tia hiddetle.

"Pekâlâ." Finn birkaç duman halka-

sı daha üfledikten sonra, "Büyü yüzünden Drangur'a ya da çevresindeki topraklara seninle gelemem," dedi.

"Biliyorum EjderhaAğabey, ama oraya daha hızlı gitmem için bana yardım edebilirsin."

"Üstüme binemezsin!" dedi Finn dehşet içinde. Endişelendiği için derisi turuncu, sarı ve yeşil renklerle dalgalanıyordu.

"Belki beni taşıyabilirsin," diye sataştı Tia.

Finn homurdandı. "Sırt çantanı taşırım ama sen yürüyebilirsin! Ben bir ejderhayım, at değil."

Tia güldü. "Yani, yine de bana yardım edeceksin, öyle mi?"

"Sanırım öyle. EjderhaAnne bana seni bulmamı ve geri getirmemi söyledi. Bunu hemen yapmamı söylemedi."

"Anlaştık o zaman," dedi Tia havaya bir çak işareti yaparak. Bir kez daha esnedi. "Uyku vakti. Yarın tamamen uyanık olmam lazım."

Ateşi söndürdüler, mağaraya girdiler ve

uyumaya hazırlandılar. "İyi geceler Finn," dedi Tia, ısınmak için ejdere sokulurken.

Finn derin bir iç çekti. Kim bilir onları neler bekliyordu. "İyi geceler EjderhaKız-kardeş."

Drangur'a giden yol, ormanın kıyısında dönüyordu. Yolun diğer tarafında, yumuşak otlu bayırlar kocaman, yokuşlu bir ovaya dönüşüyordu. Uzakta, ovanın ortasında, kalın bir duvarla çevrilmiş bir kasaba vardı. Kasabanın tam ortasından sarp bir kayanın üzerine inşa edilmiş bir kale yükseliyordu.

"Bu Drangur olmalı," dedi Tia. Daha önce hiç kasaba ya da kale görmemişti. Hem korkmuş hem de heyecanlanmıştı. "Tarlalarda çalışan insanları görebiliyorum."

Daha önce gördüğünü hatırladığı tek insanlar Tüccarlardı ve diğer insanların neler yaptığını merak ediyordu. Finn de meraklıydı ve daha iyi görebilmek için ağaçların arasından baktı.

"Yapma," diye uyardı onu Tia. "Birileri seni görebilir!"

"Hayır, görmezler, çok uzaktalar. Ama eğer endişeleniyorsan kendimi gizlerim." Finn bir anda kendine beyaz, sarı ve mavi yaban çiçekleriyle süslenmiş çimen rengi verdi ve yolun kenarına doğru süründü.

"Daha ileriye gitme!" diye ciyakladı Tia. "Büyünün nerede başladığını bilmiyorsun."

"EjderhaAnne bana, insanların büyünün tam sınırına kadar tarla sürdüklerini söylemişti," dedi Finn. "Burada hiç tarla yok."

Bu doğruydu. İleride, hâlâ yeşil olan mısırların bulunduğu tarlaları ve koyunlarla ineklerin otladığı çayırları, alçak bir taş duvar çevreliyordu.

"Bahse girerim sınır o duvarlardır," dedi Finn.

O anda toynak sesleri duydular. Yolun kıvrımından kahverengi midillisine binmiş bir çocuk çıktı. Hayvanı dizginledi ve şaşkınlıkla Tia'ya baktı. "Hey sen de kimsin, Tüccar mı?"

Tia parlak renkli Tüccar kıyafetleri giy-

diği için oğlanın kendisini Tüccar sandığını fark etti. Bir Tüccar adı kullanmaya karar verdi. "Ben Nadya," dedi çocuğa, "Drangur'a gidiyorum." İkisi de şaşkınlıkla birbirine bakıyordu. Oğlan, donuk gri kıyafetlerinin içinde garip duruyordu. Saçları sarıydı, Tia'nınki gibi altın kızıl karışımı ya da çoğu Tüccar'ınki gibi siyah ve kıvırcık değildi.

"Neden tek başınasın?"

"Drakelow Dağları'ndan dönerken siste annemle babamı kaybettim. Drangur'da ticaret yapacaklardı, onları bulmak için ben de oraya gidiyorum." Tia böyle bir hikâye uydurabildiği için kendine hayret etti. Bunu yapabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. "Eğer ailem orada değilse onlar gelene kadar kendime bir iş arayacağım."

"Sen Drakelow Dağları'nda mıydın?" dedi oğlan. Gözleri iri iri açılmış, parlıyordu. "Hiç ejderha gördün mü?"

Finn kendini tutamayıp kıs kıs gülünce midilli gergin bir şekilde sıçradı.

"O ses de neydi?" diye sordu çocuk, di-

rekt Finn'in otların arasında yattığı yere bakarak.

Tia çocuğun Finn'i göremiyor olmasına hayret ediyordu. Rengi zeminin rengine tamamen uyum sağlamış olsa da o EjderhaAğabey'inin şeklini rahatlıkla görebiliyordu. Fakat belli ki Finn çocuğa karşı tamamen

görünmezdi.

"Ben bir şey duymadım," diye yalan söyledi Tia. "Bir sürü ejderha gördüm. Onlarla her zaman ticaret yaparız. Sen hiç görmedin mi?"

Çocuk kafasını iki yana salladı. "Hayır, Yüksek Cadıların onları uzak tutmak için yaptığı büyük büyü yüzünden görmedim. Bir gün bir ejderha görmek isterdim."

"Sandığın kadar özel değiller," dedi Tia. "Genç olanları oldukça aptal olabiliyor. Söylesene, büyük büyü nerede başlıyor?"

"Ormanın bittiği yerde. Ormandan çıkıp adımını çimenlere attığında, büyü sınırı başlıyor."

"Teşekkür ederim," dedi Tia ve oğlan uzaklaştı.

Tia aceleyle Finn'in yanına koştu. "Renk değiştirme sakın, çabuk benimle gel!"

Mağaraya dönünce oğlanın anlattıklarıyla ilgili konuştular.

"Yanılıyor olmalı," dedi Finn. "Büyü diyor ki, *Eğer güç mücevherleri, altı kasabanın kayıp topraklarında bir ejderhanın dikkatlice*

yürüdüğünü görürse büyü onlara vuracak ve yuvarlanacaklar fırtınadaki bir yaprak gibi. Ben çimenlerin üzerinde yürüdüm ve hiçbir şey olmadı."

Tia kaşlarını çattı ve mağaranın önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı; düşünüyordu. "İşte bu!" dedi sonunda. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Uyarı diyor ki, *Eğer güç mücevherleri ejderhayı görürse...* Mücevherler seni *göremedi,* çünkü kendini gizlemiştin. Tıpkı çocuğun seni görememesi gibi!"

"Ama sen beni görebiliyorsun."

"Belki de seni çok iyi tanıdığım içindir, olamaz mı?" diye tahmin yürüttü Tia. "Görünüşe bakılırsa herkese karşı görünmezsin, büyüye karşı bile."

"Yine de seninle Drangur'a gelemem. Kendimi uzun süre gizleyebilmem çok zor," dedi Finn. "Üzgünüm. Ama üstünde çalışacağım!"

Tia, onu düşmüş bir kütük gibi görünmeye çalışırken öylece bıraktı ve Drangur'a doğru yola çıktı. Tabii tek başına...

Altıncı Bölüm

Drangur Kasabası

Drangur'a giden yol uzundu. Tia kasabaya ancak öğlen varabilmişti. Kasabaya yaklaştıkça yolda daha fazla insanla karşılaştı. Kafalarını eğmiş, hızla ve sessizce yürüyorlardı. Tia da aynısını yaptı. Kasabanın yüksek kapılarından geçti ve evlerin, dükkânların, hanların ve atölyelerin sıralandığı kalabalık ve kıvrımlı caddelere çıktı. Caddeler kuleye çıkan çemberler şeklinde yapılmıştı.

Tia yukarı doğru yürürken, kasabanın neden bu kadar sessiz olduğunu merak etti. Daha önce hiç tek bir yerde toplanmış bu kadar insan görmemişti. Ama pek konuşmuyorlardı ve konuştukları zaman da izlendiklerinden korkuyormuş gibi etrafa bakı-

nıyorlardı.

Tia düşüncelerinde öylesine kaybolmuştu ki neredeyse yolda oturan benekli bir köpeğin üstüne basıyordu. "Özür dilerim köpek," dedi ve hayvanı okşamak için elini uzattı. Fakat köpek pembe diş etlerini ve sivri dişlerini göstererek hırladı. Tia korkuyla geriye sıçrayınca da hırlayarak ona doğru gelmeye başladı.

"Buraya gel kızım," dedi arkasından bir ses ve Tia, bir anda kendini sırtından bir hana doğru çekilirken buldu.

İri, haşin görünümlü bir kadın, Tia'yı içeri çekmişti. Ve şimdi de onu açık pencerenin yanındaki masaya doğru ittiriyordu. Tia'ya bir parça soğuk et verdi. "Bunu köpeğe at. Eğer şanslıysan seni unutur."

Tia kendisine söyleneni yaptı ve köpek eti kaparak uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," dedi Tia. "Etin parasını ödeyeceğim." Kadına bronz bir sikke verdi. "Bu yeter mi?"

"Fazla bile," dedi kadın. "Bununla kendine de bir yemek alabilirsin. Dur getire-

yim. Ben yokken kimseyle konuşma."

Tia kafasını salladı ve etrafına bakındı. Müşterilerin hepsi tek başına oturuyor ve yemeklerine bakıyordu. Kimse gülümsemiyordu.

Kadın üzerinde ekmek, peynir, tatlı çörek ve bir bardak su olan bir tepsiyle geri döndü. "İşte," dedi tepsiyi masaya koyarken. Tia'nın karşısına oturdu. "Sanırım bana Drangur'da ne yaptığını söyleyebilirsin," dedi yumuşak bir şekilde. "Buraya daha önce gelmediğini söyleyebilirim, zira yaratıklardan kaçınmayı bile bilmiyorsun."

Tia'nın aklı hızla çalışmaya başladı; bu kadına güvenebilir miydi? "Ben bir Tüccar'ım..." diye başladı.

"Dikkatli ol!" dedi kadın. "Sakın bana önemli bir şey söylemeye kalkma. Yaratıklardan biri *ona* bilgi götürmek için bizi izliyor olabilir." Kafasıyla tepelerinde duran kaleyi işaret etti.

Tia etrafına baktı. "Ben hayvan göremiyorum."

"Her yerde saklanabilen kediler, fareler

ve kuşlar var. Neyin casusluk yaptığını asla bilemezsin," dedi kadın, kasvetli bir şekilde gülümseyerek.

Sanki birisi ya da bir şey, gizli bir yerden gözünü ona dikmiş gibi hisseden Tia'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu ve ensesi karıncalandı.

Hancı öne doğru eğildi ve yumuşak bir sesle, "Burada tek başına ne yapıyorsun evladım?" diye sordu.

"Kayboldum," diye fısıldadı Tia. "Büyük ovada sis yüzünden halkımdan ayrı düştüm ve yürümeye başladım. Yürüdüm, yürüdüm. Iserborg kasabasına gitmem gerekiyor, ama yanlış yöne geldim."

"Gerçekten de öyle. Iserborg buradan çok uzakta."

"Ailem gelip beni bulur, ama o zamana kadar ne yapabilirim? Kendimi geçindirmek için çalışmam lazım."

Kadın rahatsızca kıpırdandı. "Her zaman kaleyi deneyebilirsin. Kimse orada çok uzun kalmaktan hoşlanmıyor o yüzden her zaman iş bulunulabilir, özellikle de *onun*

hayvanat bahçesinde."

"Hayvanat bahçesi nedir?" diye sordu Tia.

"Orası *onun* vahşi hayvanları kafeslerde tutup gösteri yaptırdığı yer. Korkunç! Orada kurtları ve ayıları dans ettiriyor, vaşak ve kar leoparlarına numaralar yaptırıyor. Sıkıldığında da onları öldürüyor." Bu dehşeti yüksek sesle dile getirmek bile hancının yaprak gibi titremesine yetti.

"Bu korkunç," dedi Tia. "Ama işe ihtiyacım var."

"Anlıyorum." Hancı Tia'nın elini okşadı. "Yemeğin bitince kaleye çık ve iş aradığını söyle. Ben de sana bu gece kalman için bir yatak hazırlayayım."

"Teşekkür ederim," dedi Tia ve yemeğini sessizlik içinde tamamladı.

Hancı haklıydı; kalede bir sürü iş vardı.

Tia'yı Hayvanların Efendisi'ne yolladılar.

"Çok küçüksün," dedi iri adam, Tia'yı baştan aşağı süzerken.

"Ama ben çok güçlüyümdür," dedi Tia. "Hem de çok çalışabilirim."

"Son yardımcı, Malindra'nın sinirini bozdu. Sen bunu yapacak kadar aptal değilsindir, değil mi kızım?"

Tia kafasını iki yana salladı.

"Güzel. Çünkü Malindra'nın sinirini bozan insanlara ne olduğunu biliyorsun değil mi?"

Tia bir kez daha kafasını iki yana salladı.

"Belki böylesi daha iyidir," diye homurdandı adam. "Adın ne?"

"Nadya," dedi Tia.

"Ben Tryg. Benimle gel."

Tryg Tia'yı koridorlardan ve merdivenlerden geçirdi. Tia kıvrımlı yollara Drakelow Dağları'ndan alışık olmasına rağmen, bütün bu dönüşler ve kaledeki merdivenler kafasını karışmıştı.

Sonunda kendini duvarların etrafında kafesler olan, taş plakalı bir avluya bakan,

uzun bir balkonda buldu. Büyük kafeslerde kar leoparları, kurtlar ve ayılar vardı. Daha küçük hayvanlar avlunun diğer tarafında üst üste dizilmiş küçük kafeslerde tutuluyordu.

Tia vahşi hayvanları sadece özgürce dolaşırken görmüştü. "Çok üzgün görünüyorlar!" demekten kendini alıkoyamadı.

Bunu duyan Tryg hemen onu kolundan yakaladı, çevirdi ve sarstı. "*Onun* hayvanları hakkında sakın konuşma! Özellikle de bu şekilde. Seni izliyor ya da dinliyor olabilir. Şimdi beni takip et."

Tia adamı balkondan avluya inen merdivenler boyunca takip etti. Kolunu ovuştururken, bu kadar iri ve güçlü bir adamın, nasıl bu kadar korktuğunu merak etti. Oraya indiklerinde Tryg, Tia'ya hayvanları nasıl besleyip temizleyeceğini gösterdi. Kız hayvanlara yaklaştığında tıslayıp hırlamaya başladılar. *Belki,* diye düşündü Tia, *bir kere bana alışınca güvenirler.*

Bütün öğleden sonra çok çalıştığından, işi bitince Tryg ona iki bronz sikke verdi. "Eğer iyi çalışmaya devam edersen haftanın

sonunda sana bir gümüşlük vereceğim."

Tia tam adama teşekkür edecekti ki hayvanlar ulumaya ve kükremeye başladı. Kurtlar ve leoparlar kafeslerinin içinde delicesine daireler çiziyordu. Ayılar parmaklıklardan olabildiğince uzağa kaçmak için kendilerini duvara yasladılar.

"*O* geliyor!" dedi Tryg. "Kenarda dur, gözlerini aşağıda tut ve ne olursa olsun tek kelime etme. Anladın mı?"

Tia kafasını salladı. Gelen Malindra olmalıydı. Sonunda Tia bir Yüksek Cadı görecekti. Bir Yüksek Cadı... yani teyzesi!

Yedinci Bölüm
Malindra

Malindra çok güzeldi. Uzun boylu, sarı saçlıydı ve kibirden kafasını dik tutuyordu. Beyaz elbisesinin üzerine, ucunda siyah bir kakım olan kalın, yeşil bir pelerin giymişti. Omuzlarındaki kurt postu boyunluk görevi görüyordu ve kurt kafası sağ omzunun önünde sallanıyordu. Diğer omzunun üstüne bir karga tünemişti. Bir bacağına ince altın bir zincir takılıydı. Zincirin ucu Malindra'nın elindeydi.

"Hayvanlarım nasıl?" diye sordu Malindra Tryg'e.

Hayvanların Efendisi eğilerek selam verdi ve "İyi Leydim," dedi.

Yüksek Cadı elini kaldırınca, Tia yeşil bir

parlaklık gördü. Bu, kendisine dokunanların hayvanlarla konuşabilmesini sağlayan güç mücevheriydi. Malindra bu gücü kendi büyüsüyle birleştirmişti. Böylece hayvanların isteklerini yapmasını sağlayabiliyordu.

Zümrütü, ters çevirip avucunun içinde tuttuğu bir yüzüğün üstünde taşıyordu.

Boynuna ağır bir tasma takılmış ve hırlamakta olan leopara işaret etti. "Sessiz ol!"

Leopar o dakika hırlamayı kesti ve hemen yere çömeldi.

"Onu bana getir Tryg," diye emretti Malindra. Hayvanların Efendisi kafesin kilidini açtı, tasmaya bir zincir taktı ve sürünen hayvanı Yüksek Cadı'ya götürdü.

"Şimdi önümde eğil," diye emretti cadı.

Leopar, kafası patileri ile aynı hizaya gelene kadar öne eğildi.

Bu öylesine kırıcı ve üzücüydü ki itiraz etmek isteyen Tia'nın ağzından bir ses kaçtı. Bunu duyan Malindra sertçe döndü. "Sen de kimsin?"

"Nadya, Leydim," dedi Tia, zar zor çıkan bir sesle.

Malindra Tia'yı baştan aşağı süzdü. "Tüccar giysileri giyiyorsun ve bir Tüccar adına sahipsin, ama daha çok bir Tulaylı gibi görünüyorsun. Neden?"

"Tüccarlar beni fırtınadan sonra bulmuş, Leydim." Tia gerektikçe hikâyesini geliştiriyordu. Eğer bu kadar korkuyor olmasaydı bu eğlenceli bile olabilirdi. "Ailem ölmüş ve beni Tüccarlar sahiplenmiş."

"Seni nerede bulmuşlar?" diye sordu Malindra. Uyanık cadı birden Tüccar dilinde konuşmaya başlamıştı.

"Harvin köyünde, Kulafoss kasabası yakınlarında," diye cevapladı Tia, Tüccar dilinde. Arkadaşları ona dillerini öğrettiği ve Tulay'ın köyleri, kasabalarıyla ilgili hikâyeler anlattıkları için çok memnundu.

Malindra zinciri çekti ve karga Tia'ya baktı. "Ona inanalım mı Loki?" diye sordu kuşa. Karga gakladı. "Peki öyleyse." Cadı umursamaz bir tavırla Tia'ya arkasını döndü ve diğer hayvanları denetlemeye gitti.

Tia derin bir nefes aldı. Bunu atlattığı için kendini gerçekten şanslı hissediyordu. Hayvanların Efendisi, Tia'yı hafifçe ittirdi ve "Artık git. Yakında kasabanın kapıları kilitlenir ve gece burada kalmak istemezsin. Yarın buraya gelmeni bekliyor olacağım," dedi sessizce.

Tia kaleden çıktı. Malindra'yı düşünerek kıvrımlı caddelerde delicesine koşmaya başladı. Gömleğinin altında duran madalyonuna dokundu. Malindra resimdeki annesine

benzemiyordu. Bir anlığına Tia, annesinin onu sardığı kollarında nasıl da güvende ve mutlu hissettiğini anımsadı. Bu olamazdı. O, eğlence için hayvanlara işkence eden ve kürkleriyle kıyafetlerini süslemek için onları öldüren Malindra'nın kız kardeşiydi!

Tia daha da hızlı koşmaya başladı. Ejderhaların ve Tulay'daki diğer herkesin Yüksek Cadılardan nefret etmesine şaşmamak gerekirdi. Onlarla akraba olduğu gerçeği Tia'yı utandırıyordu. Hana vardığında, mücevherleri geri almak için her zamankinden daha da kararlıydı. İşe teyzesi Malindra'daki zümrütle başlayacaktı.

O gece çok yorgundu, ama yine de yemek yedikten sonra, eski yazılar kitabıyla gümüş uçlu kalemini çıkardı. Kalenin birkaç haritasını çizdi. Kale devasaydı, koridorlar o kadar karmaşıktı ki Tia acaba bir gün orada yolunu bulmayı öğrenebilecek mi diye merak etti. *Ama o zümrütü çalacaksam öğrenmek zorundayım*, diye düşündü. Ve sonunda, kendini uykunun kollarına bıraktı.

Tia hayvanat bahçesinde çok çalışıyor, kafesleri temizliyor ve hayvanları besliyordu. Bir süre sonra hayvanlar ona güvenmeye başlamıştı. Öyle ki onlarla konuştuğunda sakinleşiyorlardı.

"Hayvanlarla aran iyi ama onlara fazla bağlanma," diye uyardı Tryg. "Bu sadece *o,* onları almaya karar verdiğinde işleri daha da zorlaştırır."

Tia bu konu hakkında düşünmek istemiyordu. Bunun yerine zümrütü nasıl geri alacağını düşünüyordu. Tryg ve diğer hizmetçilerin Malindra hakkında söylediklerini dinliyordu. Cadının kalenin üçüncü katında odaları vardı. Bunlardan birisi, dolunay zamanı büyü çalıştığı bir laboratuvardı. Büyü yaparken kullandığı iksirler ve zehirlerden etkilenmesin diye yüzüğü çıkarıyordu.

Malindra büyüyle meşgulken zümrütü çalabilirim, diye düşündü Tia. Ama sonradan,

Malindra büyü yaparken, mücevherin hiç uyumayan bir muhafız tarafından korunduğunu öğrendi. Artık Tia yüzüğü nasıl çalacağını bilemiyordu. Sonra kafasında bir şimşek çaktı ve bir an önce bu işi halletmesi gerektiğini anladı.

Tia avluyu süpürürken, iki adam ellerinde bir kafes taşıyarak içeri girdi. Kafesin içinde iki tane kar tilkisi vardı. "Hey Tryg," diye bağırdı adamlardan biri. "Sana yeni müşteriler getirdik."

Bunlar Tia'nın ormanda kavga ettiği kürk tuzakçılarıydı! Taş bir sütunun arkasına saklandı ve adamların kafesi Tryg'e verişini izledi. Hayvanların Efendisi kafesi aldı ve adamlara paralarını Malindra'nın uşağından almaları gerektiğini söyledi.

"Onları vaşağın yanındaki kafeslerden birine koysan iyi olur," dedi Tryg Tia'ya.

Tia tilkileri olabildiğince rahat ettirmeye çalıştı. "Size isim koymam gerek sevimli vaşaklar," dedi. "Sen Lalli'sin, sen de Torfi."

"Sana hayvanlara fazla bağlanma demiştim," dedi Tryg. "*O*, onları kürkleri için is-

tiyor. Kürklerini incelemek için her an avluya inebilir."

O sırada diğer hayvanlar kükremeye, hırlamaya ve kafeslerinde aşağı yukarı yürümeye başladılar. Malindra geliyordu! Bu sefer Tia ne yapacağını biliyordu. Yavruları görmek isteyen cadı geldiğinde, kenara geçip saygıyla başını öne eğdi. Tryg de eğilerek selam verdi ve cadıyı kafesin yanına götürdü. O sırada Malindra'nın gözleri açgözlülükle parlıyordu.

"Çok iyi. Onları tilki kürkleri koleksiyonuma ekleyeceğim. Kürkleriyle yeni pelerinimin kenarlarını kaplayacağım." Boşta kalan eliyle boynunu saran gri kurt kürkünü okşadı ve yüzüğün üzerindeki zümrüt parladı.

Tia bağırmamak için dudağını ısırmak zorunda kalmıştı. Malindra onu fark etmedi, ama karga Loki etti. Tünediği cadının omzundan ona bir bakış attı. Tia hemen kendini sakinleştirdi ve gözlerini ayaklarına dikti. Karga tehlikeliydi; eğer çok dikkatli olmazsa onu Malindra'ya ispiyonlayabilirdi.

"Yavruları bir hafta beklet. Beklet ki kürkleri tam zevkime göre olsun," dedi cadı.

Tryg kafasıyla anladığını belli eden bir hareket yaptı. Malindra küçük, beyaz yavrulara son bir açgözlü bakış attıktan sonra oradan uzaklaştı.

"Tryg, bunu yapmasına izin veremeyiz!" Tia, Hayvanların Efendisi'nin kolunu çekiştiriyordu.

"Başka bir seçeneğimiz yok." Tryg eline bir süpürge tutuşturdu. "Süpürmeye devam et," diye de ekledi kızgınlıkla.

Tia, adamın Malindra'ya karşı bir şey yapamadığı için kızgın olduğunu biliyordu. Tia da kızgındı ve öfkesini dağıtmak için hırsla yeri süpürmeye başladı. Kimse ona çaresiz diyemezdi. O zümrütü çalacaktı ve Malindra da artık hayvanları kontrol edemeyecekti!

Tia daha sakin hissedene kadar süpürmeye devam etti ve ardından plan yapmaya başladı. Gün bittiğinde ne yapması gerektiğini biliyordu. Handaki odasına dönünce

kitabını çıkardı ve çizdiği taslaklarla haritaların üzerinden geçti. Tryg onu sık sık çeşitli işler yapmaya gönderiyordu ve o da gördüğü her şeyi hatırlamak için dikkat kesiliyordu. Hatta Malindra'nın odalarına mektup bile götürmüştü.

Aklına gece kaleye girmenin sadece tek bir yolu geliyordu. Gün sona erdiğinde kalede saklanacaktı. Böylece gece olup herkes odasına çekildiğinde, gizlice üçüncü kata çıkabilirdi. Malindra büyülerini dolunayın ışığı altında yapıyordu. Dolunay yarın gece çıkacaktı. Tia eğer tilki yavrularını kurtarmak istiyorsa yarın Malindra'nın odasına gidip zümrütü bulmak zorundaydı.

Sekizinci Bölüm

Büyü Laboratuvarı

Tia üçüncü kata çıkan kıvrımlı, taş merdivenleri tırmanırken kale karanlıktı. Etraf gölgelerle doluydu. Kullandığı hizmetçi merdiveni dar ve soğuktu. Tek aydınlık duvarlardaki pencere aralıklarından süzülen ay ışığından geliyordu. Üçüncü kat koridoruna açılan kapıya ulaşana kadar dikkatlice tırmandı. Orada kürelerdeki alevler loş bir şekilde yanıyor, ona yolunu görmesi için yeterli ışığı sağlıyordu. Malindra'nın oturma odasının dışında durdu. Resmen eli ayağı titriyordu. Dikkatlice kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kendini içinde bulduğu devasa odanın her duvarında bir kapı vardı. Sağ taraftaki

Malindra'nın yatak odasına, sol taraftaki de yemek odasına açılıyordu. Tam karşıda büyü laboratuvarı vardı. Önünde bir vaşak oturuyordu. Püsküllü kulakları Tia'nın olduğu tarafa dönmüştü ve sarı gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

Tia elini ceketinin içine sokup bir paket çıkardı. Yere çömeldi, paketi halının üzerine koyup hızla açtı. Vaşak tedbirli bir şekilde pakete doğru süründü ve onu kokladı. "Sorun yok," diye fısıldadı Tia. "Bu sadece senin gibi bir hayvanla karşılaşırsam diye yemeğimden arttırdığım et."

Vaşak eti yemeye başlayınca, Tia yavaşça ayağa kalktı. Hayvan onu fark etmemişti. Âdeta açlıktan ölmek üzereymiş gibi yemeye devam etti.

Tia kapalı kapıya koştu, devasa cismi araladı ve yüzüne çarpan dondurucu havayla birlikte titremeye başladı. Ay ışığının içeri girmesini sağlayan camdan, kubbe şeklinde tavanı olan geniş bir odaya bakıyordu. Odanın ortasında şişe ve kavanozlarla kaplı bir masa duruyordu. Bu camdan nesnelerin

içini çeşit çeşit sıvılar, garip, çamur rengi tozlar doldurmuştu. Masanın ortasında, içinde buz mavisi bir sıvının köpükler çıkararak kaynadığı geniş, kristal bir kâse vardı. Önünde, arkası Tia'ya dönük bir hâlde Malindra duruyordu. İki elini de sıvının içine sokmuştu.

Tia'nın sağında garip, yeşil bir parlaklıkla aydınlanan bir duvar girintisi vardı. *Bu zümrütten mi geliyor?* diye düşündü. Mücevheri koruyan muhafızı görmek için etrafına bakındı, ama adamdan bir iz yoktu. Lalli ve Torfi'yi düşündü. *Bunu onlar için yapmak zorundayım*, dedi kendine kararlı bir şekilde. Ardından gözlerini Malindra'dan ayırmadan, kapının önünden süzülüp duvar girintisine doğru ilerledi.

Girintinin içinde, üstüne kırmızı kadife bir yastık yerleştirilmiş olan siyah, tahtadan bir sütun vardı. Yastığın üzerinde en derin okyanuslar kadar yeşil, gizemli ve sırlarla dolu bir şekilde parlayan zümrütün takılı olduğu altın yüzük duruyordu. Tia uzanıp onu almak istedi ama cesaret edemedi. Çünkü muhafız girintinin içindeydi.

Muhafız Loki'ydi. Bir tüneğin üzerinde duruyordu. Omuzları çökmüştü ve gözleri kapalıydı. Altın zincir onu sütuna bağlıyordu. Gerçekten uyuyor muydu? Tia nefesini tuttu, uzandı ve yavaşça yüzüğü aldı, işte şimdi parmakları mücevhere değiyordu.

"Zinciri çöz, beni serbest bırak ve ben de zümrütü almana izin vereyim," dedi bir ses, yumuşak ama anlaşılır bir şekilde.

Tia yerinde sıçradı ve neredeyse yüzüğü elinden düşürüyordu. Karganın parlak, kara gözleri onunkilere bakıyordu. "Beni anlayabiliyorsun çünkü zümrüte dokunuyorsun," dedi. "Şimdi beni özgür bırakacak mısın bırakmayacak mısın?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fı-

sıldadı Tia telaş içinde.

"Malindra'nın cebinde bir anahtar var. Onu al ve bunu aç." Kuş, Tia'nın kilidi görebilmesi için bacağını uzattı.

"Yapamam! Uyanır ve derhâl beni yakalar!"

"Dikkatli olursan yakalayamaz," dedi karga. "Derin bir şekilde büyü transında. Eğer dediğimi yapmazsan bir işaret çakarım ve seni yine yakalar."

Tia acı acı Loki'ye baktı ama kuş ona seçenek bırakmamıştı. Şimdi Tia, Yüksek Cadı'ya doğru dikkatlice ilerliyordu. Parmak uçları üzerinde yürüyüp cadıya yaklaştığında, daha fazla ve daha fazla ürperdi. Ardından yavaşça Malindra'nın cebine dokunduğunda, elbisesinin kumaşının buzlanmış olduğunu gördü. Korkudan ve soğuktan titrememeye çalışarak elini cebin içine kaydırdı, anahtarı tuttu ve hızlı bir hareketle dışarı çıkardı.

Uyuşmuş parmaklarının arasından anahtarın kaymasıyla, zeminden çın diye bir ses duyuldu.

Olan oldu ve cadının gözleri aralandı. Tia hiç hareket etmeden durdu ama kalbi deli gibi atıyordu. Malindra'nın bunu duyup transtan çıkacağından emindi.

Ancak beklenen olmadı ve cadının gözleri yeniden puslandı.

Tia dikkatlice eğildi, anahtarı yerden aldı ve Loki'nin yanına geri döndü. Anahtar her an titreyen ellerinden yeniden kayabilirdi. Karga ayağını uzatınca, Tia da çarçabuk anahtarı kilide sokup çevirdi. Kilit bir klik sesiyle açıldı.

Loki Tia'yı şaşırtarak omzuna zıpladı. Tia ne yapacağını şaşırmıştı. Önce yüzüğü parmağına taktı. Fakat yüzük çok büyük gelince, o da ters çevirip zümrütü avucunun içinde tuttu. "Anahtarı al ve hemen gidelim!" diye emretti karga.

"Neden?"

"Benimle tartışma!" Loki ikaz edercesine kanatlarını açtı. "Birkaç dakika içinde uyanır. Gitmemiz gerek!"

Tia koştu ve çekerek kapıyı açtı. Bu sırada vaşak yolunu kesti, çömelmiş hırlıyordu.

"Geçmeme izin ver," dedi Tia.

"Yapamam," dedi vaşak. "Eşim ve yavrularım *onun* elinde. Eğer sana yardım edersem onları kürkleri için öldürür."

Loki Tia'nın kulağını gagaladı. "Kendine geliyor. Büyü onu kısa bir süre tutar, ama hemen buradan gitmemiz gerekiyor!"

Tia çılgınca etrafına bakındı. "Buradan çıkış yok!"

"Pencereden çıkmak zorundasın. Şimdi!" dedi Loki.

Malindra'nın gözlerindeki pus yavaş yavaş kalkıyordu. Tia onun önünden pencereye doğru seğirtti ve balkona çıktı. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Bu yüzden, aşağıya bakmamak için büyük çaba sarf ediyordu. "Şimdi ne yapacağım?" diye tısladı Loki'ye.

"Balkonun altında büyüyen bir sarmaşık var. Ona tırmanıp aşağıya in. Sonra hayvanat bahçesine gidip altın anahtarı kullanabilirsin. Bütün kafesleri açar."

Tia, Malindra onu yakalarsa yapacaklarından çok korkuyordu. Ama bu kadar yüksekte olmaktan da bir o kadar korkuyordu.

Bir türlü hareket edemiyordu.

"Beni takip et." Loki balkonun kenarına kondu ve Tia'ya gidebileceği en iyi yolu gösterdi. Tia derin bir nefes aldı. Ardından balkondan atlayıp sıkıca sarmaşığa tutundu. "Bunu yapabilirim," diye mırıldandı.

"Tabii ki yapabilirsin," dedi Loki.

Düşmekten ne kadar korktuğumu bilmiyorsun, diye düşündü Tia. *Yıllar önce, Andgrim beni düşürdüğünde hissettiğim gibi hissediyorum.*

Gözlerini sımsıkı yumdu ve aşağı inen upuzun yolda ilerlemeye başladı. Aşağıya indikçe bacakları o kadar titriyordu ki yuvarlanarak düşmesi an meselesiydi.

"Çabuk," diye emretti Loki. "Fazla zamanımız yok!"

"Tamam!" diye parladı Tia ve dosdoğru hayvanat bahçesine koştu. Tryg yakınlardaki odasında uyurken, Tia kafesten kafese koşturarak hayvanları serbest bıraktı.

Son hayvan da özgürlüğüne kavuştuğunda, kalede bir çığlık yankılandı. "Zümrütüm! Zümrütüm çalınmış!"

"Malindra!" diye bağırdı Tia.

"Artık ondan korkmamıza gerek yok," dedi hırıltıyla bir kar leoparı. "Kardeşlerim, birlik olup özgürlüğümüzü geri alalım mı?"

"Evet!" diye kükredi hayvanlar ve avludan kalenin dış kapılarına doğru koştular. Tia öfkeli hayvanların en arkasında, anne vaşak ve yavrularının yanında koşan iki kar tilkisini gördü.

Dokuzuncu Bölüm

Kapana Kısıldık!

Zank! Tia'nın tam yanından geçen ok duvardan sekti. Zank! Zank! İki ok daha onu geçerek bir sütunun arkasına isabet etti. Malindra'nın askerleri ona balkondan ateş ediyordu. Eğer hayvanlarla birlikte kaçmaya çalışsaydı açıkta kalacaktı. Askerler onu vururdu!

"Beni takip et!" Loki, Tia'nın başının üstünde süzüldü.

Tia onun peşinden, neler olduğunu anlamaya çalışan hizmetçilerle dolu büyük bir hole koştu. Loki merdivenin yakınında, kalabalığın üzerinde uçuyordu. Tia insan kalabalığını yardı ve fark edilmeden merdivenlerden çıktı.

Loki sabırsızca en üst basamakta bekliyordu.

"Bu taraftan gidersen ejderha arkadaşına geri dönebilirsin."

"Onu nereden biliyorsun?" diye sordu Tia, hayrete düşmüştü.

"Sen kaleye gelmeden önce iki tuzakçı gelip Malindra'ya kudretli bir ejderha ve savaşçı bir kızla yaptıkları dövüşü anlattı. *O*, onlara inanmadı ama ben üstlerindeki ejderha ateşinin kokusunu aldım. Sende de aynı koku var ve dövüşebilen bir kızsın."

"Ben kokmuyorum!"

"Ejderha kokuyorsun," dedi Loki kararlı bir şekilde. Parlak kara gözleri ışıldadı. "Bir ejderhayla birliktesin ve zümrütü çaldın. EjderhaKraliçe için güç mücevherlerini geri almayı planlıyorsun değil mi?"

Tia kafasını sallamak dışında bir şey yapamayacak kadar şaşkındı.

"Sen beni zincirlerimden kurtardın, ben de sana yardım edeceğim." Loki kafasını yana eğdi. "Gerçek adın nedir EjderhaÇocuk?"

"Tia, EjderhaAğabey'imin adı da Finn. Ormanın kıyısındaki alçak mağaranın orada beni bekliyor..."

"Dur!" Arkalarında bir asker vardı ve yayını onlara doğrultmuştu.

Tia ve Loki hızla kıvrımlı taş merdiveni tırmandı. Tia nefesi kesilene kadar döne döne çıkmaya devam etti. Yukarıda küçük bir kapıdan geçti ve Loki'nin arkasından bir kulenin tepesine çıktı. Kapıyı çarparak kapattı ve nefesini düzenlemeye çalışırken bir süre kapıya yaslandı. "Şimdilik güvendeyiz ama kapana kısıldık," dedi nefes nefese.

"Ben kısılmadım," dedi Loki. "Zümrütü bana ver."

"Hayır!" Tia şok olmuştu; Loki yüzüğü çalmak istiyordu! Hem de ona yardım etmek istediğiyle ilgili söylediği onca güzel şeyden sonra!

Kapı savrularak açıldı. Asker gelmişti. "Olduğun yerde kal!"

Tia kulenin merkezindeki bir bayrak direğinin arkasına kaçtı. Kemerinden sapanını çıkardı, şeritlerin ortasına bir taş yerleş-

tirdi, havaya kaldırdı ve taşın yükseklerde uçmasına izin verdi. Taş askeri vurdu. Ve adamın merdivenlerden yuvarlanmasına neden oldu. Tia kapıyı yeniden kapatmak için son hızla koştu. Bu sefer duvara dayalı bir demir çubuk gördü ve onu alıp kapının önüne taktı.

"Evet!" Havaya zıpladı ve heyecanla kollarını sallarken, zaten çok büyük gelen yüzük parmağından fırladı. Bunu gören Loki aşağı indi, yüzüğü yakaladı ve kale duvarlarının üstünden uçup gitti.

"Loki!" diye ciyakladı Tia. Artık çok geçti. Gitmişti. Karga zümrütü çalmıştı ve asker de en kısa sürede Malindra'ya haber verecekti.

Tia şimdi gerçekten kapana kısılmıştı. Titredi. Hâlâ gecenin erken saatleriydi ve hava giderek daha da soğuyordu. Bayrağı direkten indirdi, vücuduna sardı ve duvara yaslandı. Şimdi ne yapacaktı?

"Nadya!"

Ses, Tia'yı uyandırdı.

"Nadya!"

Tabii ya, diye düşündü Tia uykulu bir hâlde, *herkese adımın Nadya olduğunu söyledim. Acaba beni arayan kim?* Gözlerini açtı ve koyu bulutların arkasından parlamaya çalışan gümüşi ayı gördü. Neredeydi ve neden bu kadar üşüyordu?

Hatırladı! Ayağa kalmaya çalıştı ama el ve ayak parmakları uyuşmuştu. Ne kadardır uyuduğuna dair bir fikri yoktu.

Birileri kapıya vuruyordu. "Açsan iyi olur Nadya. Yoksa askerlerim kapıyı kıracak."

"Malindra!" diye fısıldadı Tia.

Kapı sarsıldı ve ardından askerlerin yüklenmesiyle kırıldı. İki asker aralarında Malindra'yla birlikte öne çıktı. Cadı öfkeden beyazlamıştı ve solgun mavi gözleri buz gibi yanıyordu. "Zümrütüm nerede?" diye parladı cadı.

"Bilmiyorum," dedi Tia gerçeği söyleyerek.

"Kızı bana getirin," diye emretti askerle-

rine Malindra.

Tia bayrak direğine koştu ve tepesine çıktı. "Aptal yüzüğün bende değil!" diye bağırdı.

"İndirin onu," diye emir verdi Malindra.

Askerler oklarını Tia'ya doğrulttu.

"Ateş etmeyin, sizi aptallar! Onu canlı istiyorum," diye ciyakladı Malindra.

Askerler direğe tırmanıp Tia'yı ayaklarından yakalamaya çalıştı. Ama o, onları yapabildiği kadar sert bir şekilde tekmeleyince, kayıp düştüler.

"Salaklar!" diye bağırdı Malindra. Ardından büyülü sözler söylemeye başladı. Gözleri sadece akları görünene kadar yuvalarında döndü.

Tia hayatında hiç bu kadar yalnız ve korkmuş hissetmemişti. Bayrak direği sallandı ve koca direk, kale duvarlarına doğru eğildi. Yukarısı karalığa doğru ilerleyen bir yol gibiydi. Tia gözlerini kapadı. Malindra büyülü sözlerini söylemeye devam ediyordu.

Kim olduğumu bilseydi bana zarar vermeye çalışmazdı, diye düşündü Tia. *Belki de ona yeğeni olduğumu söylersem durur...* Sonra gözlerini açtı ve Malindra'yı gördü. Teyzesi kollarını kaldırmıştı ve omzundaki kurt kafası ona doğru dönmüştü.

Hayır, diye söylendi Tia. *Onun gibi olmaktansa ölmeyi tercih ederim.*

Bir şey direğin tepesine yumuşak bir iniş

yaptı. Loki'ydi! Gagasının üstünde eski yazıyla bir şeyler kazınmış bir ağaç kabuğu vardı. Tia bir çırpıda kabuğu kaptı ve okudu:

Loki'ye güven
Finn

Tia anladığını belirterek Loki'ye kafasını salladı.

Loki kule duvarının tepesine zıpladı ve *buraya gel* anlamında kanatlarını çırptı.

Malindra büyülü sözleri daha hızlı söylemeye başlamıştı. Tia kendisini direkten aşağıya çeken sihirli bir güç hissetti. Loki çılgınca zıplıyor ve kanatlarını çırpıyordu. Tia bir kez daha çekildiğini hissetti. Derin bir nefes aldı ve duvarın üstüne zıpladı.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Malindra.

Tia askerlerin ellerinden kaçmayı başardı ve kule duvarında daireler çizerek koştu. Bir asker duvara tırmanıp yolunu kesti. Bu sefer gerçekten de kaçış yolu kalmamıştı.

Loki tırnaklarını Tia'nın saçlarına geçirip öyle sert çekti ki kız arkaya doğru sendeledi. "Ne yapıyorsun!" diye bağırdı dengesini sağlamaya çalışırken. Loki tekrar saçını çekince, ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

"Hayııııır!" diye bağırdı Tia, karanlığa doğru düşerken.

Onuncu Bölüm

Tekrar Ormanda

Tia güçlü, pullu ellerin onu tuttuğunu hissetti.

"Sıkı tutun," dedi tanıdık bir ses, havada onu yumuşak bir şekilde taşırken.

"Finn!"

"Bağırma! Cadının neler olduğunu öğrenmesini istemeyiz."

Finn derisini gecenin rengine döndürmüştü, yıldızlarla süslüydü. Tia sıkıca tutunup Andgrim'in onu nasıl düşürdüğünü unutmaya çalıştı. Finn ufak olsa da güçlüydü ve onu güvenli bir şekilde ormana kadar taşıdı. Finn yere indiği anda onu bıraktı ve böylece Tia da rahat bir nefes aldı.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim

Finn," dedi Tia. "Büyüye rağmen onca yolu geldiğin için çok cesursun. Çok zor olmuş olmalı."

Ateşin ışığında bile, Finn'in utançtan pembeye döndüğünü görülebiliyordu.

"Uzun süre ortalarda yoktun ve ben de kamuflaj becerilerimi ilerlettim," dedi. "Ama haklısın, zordu."

Tia zümrütün ve Loki'nin nerede olduğunu sormak istedi, ama kocaman bir esneme onu durdurdu. Bunu gören Finn, onu mağaraya doğru ittirdi. "Şimdi git ve uyu, sabah yine konuşuruz."

Tia sarsak adımlarla mağaraya girdi ve saniyeler içinde derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah geç saatlerde, lezzetli bir kokuyla gözlerini açtı Tia. Mağaradan çıkınca Finn'in ateşte yemek pişirdiğini, Loki'nin de yandaki kütükte gagasıyla tüylerini dü-

zelttiğini gördü.

"Gel ve yemek ye," dedi Finn. "Sonra da bize bütün maceralarını anlat."

Tia, Loki'nin yanındaki kütüğe oturdu ve uzun zamandır yediği en lezzetli yemeğe yumuldu. Bitirdiğinde, Loki sabırsızca onun elini gagaladı.

"Ah! Bunu neden yaptın ki?"

Loki gözünü dikip ona baktı.

"Tabii ya, zümrüt olmadan beni anlamıyorsun! Zümrüt nerede Finn?"

Finn mağaranın girişinden uzakta bir yerde duran bir taşı çekti ve nazikçe tırnaklarından birini arkasındaki deliğe geçirdi. "Sen dönene kadar burası güvenli bir yer gibi göründü."

Yüzüğü delikten çıkararak Tia'ya verdi. Göz kamaştırıcı yüzük, ormanın ışığında her zamankinden daha da yeşil bir şekilde parlıyordu. Tia yüzüğü parmağına geçirdikten sonra, zümrütü avucunun içine aldı. Sonunda yeniden Loki'yle konuşabilecekti.

"Teşekkür ederim Loki," dedi kargaya. "Sana güvenmediğim için özür dilerim."

"Bir dahaki sefere aynı hatayı yapmazsın."

"Finn'i nasıl buldun?"

"Ormanın kıyısında, küçük bir mağaranın önünde demiştin. Ben yumurtadan burada çıktım. Bu yüzden de ormanı iyi bilirim. Muhtemel bazı yerleri denedim. Ejderha kokusu aldığımda da doğru yeri bulduğumu anladım."

Tia kendini gülmekten alamadı.

"Finn ilk başta, bana inanmadı. Yine de onu ikna edip seni alması için kuleye götürmeyi başardım."

"İkiniz de çok cesurdunuz," dedi Tia ve Finn'e gülümsedi. Loki'nin tüylerini okşamak için uzanırken, yüzük parmağından çıktı. Çabucak yüzüğü geri taktı. "Bu yüzük tam bir baş belası," dedi. "Kaybederim diye takmaktan korkuyorum, ama takmazsam da seninle konuşamam Loki."

Bir süre düşündükten sonra, "Buldum!" dedi Tia. Boynundaki zinciri çıkardı ve yüzüğü madalyonun yanına taktı. Ardından onu kimsenin göremeyeceği bir yer olan,

gömleğinin altına soktu. Zümrütün tenine değdiğini hissedebiliyordu. "Artık seninle konuşabilirim."

"Yüzüğe takılabilmesi için Malindra'nın zümrütü büyüyle küçültmesi iyi oldu," dedi Loki. "Yoksa ejderha boyutlarındayken zincire takman imkânsız olurdu." Tüylerini kabarttı ve kanatlarını titretti. "Peh. *Onun* hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Bizimle kalacak mısın?" diye sordu Tia.

"Gidip aileme güvende olduğumu söylemeliyim. Ama bence yine karşılaşacağız. Benim için EjderhaAğabey'ine şimdilik hoşça kal de."

Tia karganın söylediklerini Finn'e aktardı, o da "Güle güle," dedi.

Loki gökyüzüne yükseldi, ağaçların üzerinden uçtu ve kayboldu.

"Sence onu yine görecek miyiz?" diye sordu Tia.

"Kim bilir," dedi Finn. "Kargalar tahmin edilemez kuşlardır."

"O zaman sadece sen ve ben kaldık." Tia, EjderhaAğabey'ine gülümsedi. "Be-

nimle bu maceraya atıldığın için çok mutluyum Finn. İkimiz birlikte olunca her şey çok daha eğlenceli!"

"Ben buna eğlenceli der miydim, emin değilim!" dedi Finn ve ekledi: "Ama ben de mutluyum." Bir duman halkası üfledi. "Artık eve gidip zümrütü EjderhaKraliçe'ye götürebilir miyiz?"

"Hayır," diye atıldı Tia, kararlı bir şekilde. "Önce bütün mücevherleri geri alacağım."

Zincirindeki zümrüte dokundu ve parmakları bir süre madalyonun üzerinde kaldı. Bir gün, siyah inciyi öz annesinden alması gerekecekti.

"Sıradaki mücevher hangisi?" diye sordu Finn.

"Opal; onu Kulafoss'un Yüksek Cadısı Yordis çalmıştı. Zaten Drangur'a en yakın kasaba da orası. Yarın yola çıkarız."

Tia, EjderhaAğabey'ine yaslandı ve bir sonraki macerayı düşünmeye başladı. Opali ve tüm diğer güç mücevherlerini toplayacak, onları ait olduğu yere geri götürecek-

ti. Kendinin de gerçek bir EjderhaÇocuk olduğunu ispatlayacaktı. Buna her şeyden fazla inanıyor, yarının gelmesi için sabırsızlanıyordu.

İkinci Kitap